

Đơn phương

- Anh! Tình yêu là hình gì?

- Em thử đoán xem.

Thế là tôi cứ ngồi đoán mãi, vu vơ mãi, cũng chẳng thể biết tình yêu là hình gì? Tôi thử nghĩ, nếu tình yêu là một hình tròn, thì liệu khi hai người đi đến hai điểm xa nhất lại có thể gặp nhau ở chung một điểm được không? Nếu tình yêu là hình trái tim thì liệu nó có nằm gần phổi hay lại cứ nhấp nhô ngoài lồng ngực? Có khi nào tình yêu là một hình bình hành, tình yêu song song, sự hy sinh cũng song song và bằng nhau?

- Hay tình yêu là hình anh?

- Em thực sự nghĩ thế sao? Không thể nào.

Một, hai ngày sau đó, chúng tôi chia tay...

- Anh! Lẽ nào tình yêu là số không chứ đâu phải hình tròn?

Đúng! Tôi và Duy, chúng tôi bắt đầu từ con số không rồi lại kết thúc bởi chính con số đó. À, phải rồi, số nào nhân với không cũng bằng không!

Trời chuyển đông!

Gió lạnh. Mưa lất phất. Dòng người mờ nhạt. Lòng đường huyền ảo. Phố xá tấp nập. Hôm nay tôi cô đơn quá! Có người hỏi tại sao lại thích ở một mình đến thế? Tôi không thích ở một mình, chỉ là hay một mình nên quen thế thôi.

- Anh đang làm gì thế? Đã về đến nhà chưa? Trời đang mưa thế kia, chắc anh lại đội đầu trần chạy về đấy nhỉ?

- Hôm nay anh học nhiều không? Có phải làm thêm ở quán cafe ấy nữa không? Nhìn anh dạo này gầy quá.

- Nếu em nói nhớ anh thì anh sẽ làm gì hả Duy? Anh có còn thích em không?

Tin nhắn đã lưu vào mục thư nháp...

Mấy ngày nay, tôi nhớ Duy quá, nhớ đến phát điên lên được. Cứ nhớ mấy cái tin nhắn chúc ngủ ngon của anh. Cứ nhớ lúc anh đeo đi hết mấy vòng phố chỉ để nói mỗi câu, Anh yêu em lắm đấy, Di ạ. Cứ nhớ lúc anh gọi điện đến thúc dục ôn bài mỗi sáng gần ngày thi. Cứ nhớ lúc anh cười, cái má lúm bên má trái lại lồm xồm, nhìn yêu chết đi được. Những nỗi nhớ bây giờ gom lại còn nhiều hơn cả những lá thư trong hòm mấy tháng tôi lười chẳng chịu lấy.

Buổi chiều, cơn gió mùa vừa gõ cửa, tôi đã vội rung mình. Lạnh thật! Là lạnh hay do quá bất ngờ? Đúng, trong cuộc đời, đôi khi có những điều đột ngột xảy đến khiến người ta giật mình, và chẳng có một sự chuẩn bị trước. Tôi trèo vội lên giường, lấy chiếc vỏ chăn mỏng trùm kín đầu. Lại mưa? Lại thật đấy, khi trời bắt đầu tuôn những sợi mưa xuống lòng đất, nó dường như trở thành một nỗi vương bận trong lòng người. Mưa làm tôi buồn. Còn Duy làm tôi đau. Con gái, thì ra, yếu đuối là bản năng. Đôi lúc tôi vì cô đơn quá mà suy

nghĩ đủ thứ chuyện trên đời. Nghĩ xem khi không có tôi ở bên, Duy đang làm gì? Nghĩ xem, sáng nay mấy giờ anh thức dậy? Nghĩ xem bây giờ anh đã ăn chưa hay lại bỏ đói? Nghĩ xem, liệu vì sao anh lại muốn chia tay mình? Ừ, tại sao nhỉ? Chắc vì buồn quá nên tôi cũng quên hỏi anh lý do. Nhưng có thể, khi một người không thương yêu mình chân thành, thì khi cảm xúc không còn chiều lòng một kẻ giả dối, họ tự dừng sẽ chán ghét đối phương thôi. Tôi cứ nghĩ Duy không phải loại con trai như thế. Lâu dần mới hiểu, cuộc sống luôn tỉ lệ nghịch với suy nghĩ của bạn.

Mà có nhiều lúc rảnh rồi quá tôi chợt nhớ về những ngày "trẻ con" của mình. Có con ngốc từng thích thăm người ta cả năm trời, chỉ vì anh ấy cao và có một bên má lúm rất dễ thương. Lại có đứa ngốc vì muốn anh để ý mà cố tình làm rơi chùm chìa khóa nhà ngay trước chân anh. Tôi đấy. Tôi biết anh thích cô bạn cùng phòng của mình nên đã cố tình tác hợp cho hai người. Nghĩ rằng, nếu anh có cảm giác với mình, chắc sẽ không tiếp cận cô ấy đâu. Hai tuần sau, anh dẫn Phương đến quán làm thêm của tôi và giới thiệu đó là người yêu của mình. Khi họ chia tay, tôi vội chạy đến ngay khi anh gọi từ quán rượu gần nhà. Tôi thấy anh gầy xanh xao, cũng chẳng còn quan tâm đến những thứ tồn tại xung quanh mình, tự dừng tôi lại thấy đau. Và tôi ghen tị với thứ tình cảm chân thành anh dành cho người con gái ấy. Tôi đã từng hứa sẽ quên anh, sẽ coi sự xuất hiện của anh như một trái bóng bay, và tôi sẽ dùng kim để đâm vỡ nó. Nhưng tôi vẫn chẳng thể làm gì, ngoài đau lòng. Những ngày sau đó, tôi vẫn luôn ở bên cạnh anh, cố gắng làm anh vui, cố ý làm cho anh cười. Và tôi đã hạnh phúc tới phát điên khi tối hôm ấy, lúc cùng anh đi bộ về nhà, anh nói, Anh thích em, Di ạ. Chúng tôi yêu nhau, trong sự đường đột. Mà hình như, cái gì đến quá nhanh thì cũng sẽ vụt đi trong chớp lát. Ngày ấy đến thật.

- Em quên anh đi.

- Vì sao?

- Vì anh không tốt. Anh không thể tiếp tục mối quan hệ này được nữa.

- Vì Phương. Đúng không? Anh không thể quên cô ấy ư?

Anh nhìn tôi. Ánh mắt anh chỉ lướt qua mắt tôi một lần rất nhanh, rồi thôi. Khoảnh khắc ấy đủ để tôi hiểu ra một số thứ chuyện. Thì ra, mọi cố gắng của tôi đều không bằng Phương. Cố ấy có quyền yêu anh, rồi chán ghét anh, rồi bỏ rơi anh. Còn tôi thì không. Tại sao lại như vậy? Vì tôi không đủ tốt? Vì tôi không thông minh? Vì tôi quá vụng về?

- Vì anh không yêu em.

Tôi cười nhạo chính mình. Cười nhạo sự ngu ngốc của bản thân. Và xấu hổ về thứ tình cảm ít ỏi mà mình nhận được. Con người, tệ nhất là khi làm tổn thương một người. Tôi không dám khóc. Vì anh ghét tôi yếu đuối. Thì ra, điều cuối cùng có thể, tôi vẫn làm vì anh.

Hôm nay, ngày 13 tháng 12.

- Em đang làm gì. Đến gặp anh một lát, được không?

Là Duy. Tôi mặc nguyên chiếc áo Hoodie màu đỏ- trắng anh tặng hồi đầu đông năm ngoái. Vì mấy ngày nay tôi vẫn hay thích mặc nó. Nó giống một thứ mùi gì đó từng rất quen. Mùi hoài niệm.

Tôi thấy Duy đứng bên kia đường. Anh mặc áo khoác màu xám khói, vẫn màu tóc nâu trầm, dáng cao cao, và trông gầy hẳn. Lòng tôi vui mừng. Và tôi không phải là một kẻ giỏi che giấu cảm xúc. Tôi cười và hờn hờ ra mặt. Cả đoạn đường tới đây, tôi luôn tò mò vì sao anh muốn gặp mình. Có lẽ, anh vẫn rất cần tôi. Vì phải chăng, anh thích tôi thật? À, hoặc là yêu. Anh hét to tên tôi. Niềm hạnh phúc vì thế mà nhảy múa trong lồng ngực. Tôi cười. Giống cái cười lần đầu chúng tôi gặp nhau.

Chiều nay, trời thoáng lạnh. Những ngày gần kề cuối năm khiến người ta bận rộn. Dưới lòng đường, người ta chen nhau đi về những ngã đường riêng của mình. Ở bên kia, dưới tầng một của phòng mạch phía đối diện, loa phát thanh đang phát bài Đông kiếm em của Vũ và những tin tức của phường. Hà Nội chưa bao giờ nhìn lại thân quen đến thế.

Tôi biết em sợ đông sẽ tan em lạ lòng gọi trong vô vọng

Và tôi nhớ ly cà phê sắp tan biết bao giờ là em sẽ về

Cô đơn đến thê mưa rơi lách tách kì cục đợi ai

Sâu trong ánh mắt tôi ngu ngơ mơ thời gian dừng trôi...

Lòng phiêu du nhớ em mùa thu đã đi qua

Đông kiếm em mùa đông kiếm em

Mùa đông kiếm em đông kiếm em,...

Đường thoáng xe. Tôi chạy vội xuống nền đường kẻ vạch trắng. Tôi muốn chạy thật nhanh đến chỗ Duy. Tôi muốn kể cho anh biết tôi vẫn còn yêu anh nhiều thế nào, muốn anh hiểu mình nhớ anh ra sao, muốn kể cho anh nghe cây cảnh tú cầu sắp nở hoa... Vừa lúc ấy, một chiếc xe máy chở công kênh những thùng hàng lớn nhỏ lao đảo lao ầm ầm đến chỗ tôi. Tôi ngã xuống, khi mà tay vẫn chưa chạm được tới tay Duy. Tôi thấy ngực mình rất đau và chẳng nhìn rõ được gì nữa. Tôi nhìn thấy Duy trông màu khói. Tôi thấy anh cười với mình. và thấy anh đưa tay ra,

- Đừng sợ. Nếu đau quá thì nắm lấy tay anh đây này.

Chỉ có thế, rồi Duy vụt mất. Tôi thấy gió lạnh hơn. Nền trời màu xám đục. Chưa bao giờ, mưa lại rơi vào mặt nghe buốt đến thế. Loa phát thanh vẫn phát bài Đông kiếm em, da diết hơn. Và cũng không còn thấy Duy nữa.

Nếu có một ước mơ, tôi chỉ ước có ai nghe thấy tiếng mình trong cuộc đời này và trả lời bằng một cái chạm tay thật khế. Rồi thôi.

Reply